

Kozmáné Bódi Ildikó

**„SZERENCSÉS JÓ ESTÉT E TISZTES HÁZ NÉPÉNEK,”
Egy soha el nem feledett karácsonyi történet**

Nem mai történet amit elmesélek, de az emlék oly frissen él bennem, mintha tegnap történt volna. Már több mint tíz éve szolgáltam, - ahogy eleink mondták – a „falú lámpásaként”, odaadóan fáradozva, a századokon át kialakult néphagyományok és szokások megőrzéséért. Karácsony ünnepe sem múlhatott úgy el, hogy tanítványaimnak meg ne tanítsam az édesapám, Bódi István által 1954-ben gyűjtött, eredeti hosszúpályi betlehemes játékot, melyet aztán minden évben felelevenítettünk.

A „nyolcvanas évek” végét írtuk. A tizenéves kis nebulókkal elhatároztuk, hogy most már kellő ismeret, tudás, kor és bölcsesség birtokában az almamáter falait elhagyva, a falu tisztos háza népeinek is bátran betlehemezünk, ahogy ezt jó szokás szerint eleink is tették karácsony szent estéjén, vagy már napokkal korábban.

Gyönyörű decemberi délután volt. A Fényesség Nap csak úgy játszadozott a frissen lehullott hótakarón a lábaink alatt. Mind együtt voltunk: Heródes a hatalmas és híres király, a zsvány betyár, az öreg juhászok, a kisbojtár, az angyalok serege, kezükben a kis betlehemmel. Vidáman kántáltuk a „Vedd rá juhász a bundát”, a „Csordapásztorok”- at, a „Mennyből az angyal”-t, de a tréfa mestere sem hagyott el bennünket.

Egyszer csak Heródes „parancsára” utunkat az Aradi utcába vettük. A Fényesség lajtorjáján ekkor már lefelé áldozott. Vörösre festette az ég alját. Megálltunk egy omladozó falú, zsúptetős kis öreg parasztház előtt.

- Itt egy idős, beteg bácsi lakik a lányával! Biztosan örül, ha bemegyünk! – szólalt meg egy utcabeli aranyhajú angyalka.

Bekopogtunk, és a „Szabad é bójönni betlehemmel?” kérdésre örömteli IGEN választ kaptunk. A kemence melege már a pitarban átfűtött bennünket, friss kalács illata csiklandozta orrunkat. A kisházban hófehér dunna alatt, magas, hófehér párnákon feküdt a bácsi. Arca halovány volt, mély barázdákat szántottak rajta a ráncok, üveges szemei félig már a mennyei seregek urát láthatták. Mi légyen most?

- MenjeteK csak be bátran, és játsszateK! Nagyon örül nekteK, vár benneteK! – kérlelt bennünket

a bácsi kedves leánya.

S ekkor elkezdődött a HOSSZÚPÁLYI BETLEHEMES JÁTÉK! A bácsiért, a gyógyulásért, Isten fia, „kis Jézuskánk” születéséért, tréfálkozva, nagyot mondvá, táncra perdülve, angyali hangon énekelve...

Az idő repült, mint a gondolat, a kisházban egyre melegebb és fényesebb lett minden. Csoda történt! A halovány arc piros pozsgássá változott, a mély barázdák kisimultak, az üveges szempár úgy csillogott, mint ezernyi fényes csillag az égbolton. A bácsi megifjodva felemelkedett a hófehér párnáról, mosolyogva megköszönte a játékot, majd kérte a leányát, hogy kínálja meg a betlehemeseket friss kaláccsal és dióval.

Az idős bácsi már hetek óta szomorú volt, nem beszélt és alig evett. Készült egy hosszú utazásra. A gyermekien tiszta betlehemes játék felébresztette és felkészítette az örök utazásra. Két hét múlva égi angyal szólott hozzá, és ő ragyogó arccal mondott IGENT!

Hosszúpályi, 2009. december